

ikke blive staaende. Overenskomsten er et fortrinligt Værk, opstaaet ved Samarbejde af fremragende Jurister og Jærnbannerne, under Benyttelse af de rige Erfaringer, som i en lang Række ere indvundne ved de største kontinentale Jærnbanner. Mere end noget tidligere Arbejde søger den at stifte lige Ret og Skel mellem Jærnbannerne og Publikum. Dens Sprog er klart og koncist med en øjensynlig Stræben efter Korthed i Udtrykket. Den er derhos det første større Forsøg paa at tilvejebringe Ensartethed paa et Omraade, som i en særlig Grad egner sig for international Behandling, men hvor der hidtil har herstet en broget Forvirring, og der tør næres Forventning om, at man i Tidens Løb vil naa videre og videre frem ad denne Vej. Der synes derfor at være god Grund for Danmark til ikke at holde sig tilbage, men snarest at slutte sig til det store europæiske, ved Overenskomsten grundlagte Jærnbannerforbund.

Man har imidlertid troet, forinden der ad diplomatisk Vej indledes Forhandlinger med de Magter, som have understrevet Overenskomsten, om Danmarks Tilslutning til denne, at burde erhverve Lovhjemmel for Regeringen til at tiltræde Overenskomsten, saa meget mere, som flere af dens Bestemmelser efter dansk Ret ville kræve saadan Lovhjemmel for at opnaa Gyldighed. I denne Henseende skal man henvise dels til Bestemmelserne i Art. 23, 4de og 5te Stykke, om Fritagelse i visse Tilfælde for Arrest eller Udlæg i den ene Jærnbanners Krav paa den anden eller i en Jærnbanners rullende Materiel paa et andet Stats-territorium, dels til de særlige processuelle Regler i Art. 50, 2det Punktum og i Art. 51, 2det Stykke 1ste Punktum.

Med Hensyn til det nærmere Indhold af Overenskomsten, der er affattet paa Tysk og Frans, saaledes at begge Tekster ere at betragte som Originaltekster, skal bemærkes følgende:

Overenskomsten bestaar af følgende Dele:

1. Selve Overenskomsten (la convention), hvori alle Hovedbestemmelserne behandles i 60 Artikler.

2. Et i 3 Artikler delt Reglement om Oprettelsen af det i Overenskomstens Art. 57 omhandlede Centralbureau, som har Sæde i Bern.

3. En Række af reglementariske Tillægsbestemmelser (§§ 1—11).

- 4—7. Fire Bilag, nemlig som Bilag 1 Forskrifterne om de Genstande, som kun under visse Betingelser modtages til Befordring (brandfarlige og giftige Stoffer m. v.), og som Bilag 2—4 forskellige Formularer, deriblandt Fragtbrevsformularer, hvilke sidste

Bilag man dog ikke har anset det for nødvendigt at gengive her.

8. En Slutningsprotokol (Nr. 1—4).

Disse 8 Dele af Overenskomsten have ganske samme Gyldighed (jfr. Protokollens Nr. 4) og kunne kun forandres paa samme Maade, nemlig ved Overenskomst mellem de deltagende Stater.

Til disse 8 Partier slutter sig endelig en her udeladt Liste over alle de Jærnbanelinier, paa hvilke den internationale Overenskomst finder Anvendelse.

Denne Liste kan til enhver Tid ændres under Sagtagelse af en meget simpel Fremgangsmaade — jfr. Overenskomstens Art. 58 — dog kun for saa vidt angaar Banelinier i de Lande, som have tiltrædt Overenskomsten.

Overenskomsten omhandler kun internationale Transporter. Hvad der skal forstås herved, er forklaret i dens 1ste Artikel, sammenholdt med Slutningsprotokollens Punkt 1. For at en Transport skal være international, maa den foregaa:

fra en af de kontraherende Staters Territorium til en anden af de kontraherende Staters Territorium og ad de Jærnbanelinier, som ere opførte paa den ovenfor nævnte Liste. Dog ere af praktiske Hensyn visse Grænsetransporter udelukkede.

Overenskomsten behandler dernæst hverken Person- eller Rejssegodsbeholdningen, men kun Godstransporten, derunder Transporten af levende Dyr (jfr. Art. 31 Punkt 5 og 6). Endelig omfatter Overenskomsten kun de egentlige Befordringsregler, navnlig Betingelserne for Godsets Modtagelse, Transportens Udførelse og Afbrydelse, Reglerne om Godsets Aflevering og om Erstatning for bortkommet og beskadiget Gods. Derimod tilkommer det de enkelte Lande frit at fastsætte deres Tariffer og Takster. En særdeles vigtig Undtagelse herfra er imidlertid gjort ved Art. 11, der i særlig stærke Udtryk hæveder den Grundsætning, hvis Rigtighed overalt har været anerkendt i Teorien, men hvis praktiske Gennemførelse har ladet meget tilbage at ønske, nemlig, at Fragten skal beregnes efter de lovligt gældende og behørig offentliggjorte Tariffer, hvorimod enhver Privatoverenskomst, som gaar ud paa at indrømme en eller flere Afvædere en Nedsættelse i Tariffen, er forbudt og ugyldig (interdit et nul de plein droit). Kun naar en Prisnedsættelse er behørig offentliggjort og lige tilgængelig for alle under samme Vilkaar, er den til-